

δάτων Μακεδ. (Καταφύγ.) 4) Μικρά κοιλότης γής, λάκκος "Ηπ. Θεσσ. Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Ἀράχ.) : "Επισι 'ς ἕνα γούπατον γιμᾶτον νιρὸ Σκόπ. 5) Κοιλότης ἐδαφική, χάσμα γῆς σχηματισθὲν ἐξ ὑποχωρήσεως τοῦ ἐδάφους Εὐβ. (Βρύσ.) : Νὰ προσέχης, νὰ μὴν πέσης σὲ κανένα γούπατο. 6) Τὸ ἐκ χώματος δάπεδον οἰκίας Κεφαλλ. : "Εκεῖ πού κοιμόμαστε εἶναι σανίδα, 'ς τὸ μαγερεῖο εἶναι γούπατο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούπατο πολλαχ. καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούπαντα τά, Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀγούπατος Πελοπν. (Μάν.)

γούπατω Στερελλ. (Ἀμφιλοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο ὑ π α τ ο ς.

Ἀπρόσ., κάνει κοίλωμα τὸ ἐδαφος.

γούρ μόν. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. ("Οφ. Χαλδ.)

Λέξις ἠχοιμητική, ἐκφερομένη δις.

1) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου εἰς τὰ ἔντερα ἐκ τῆς ἐν αὐτοῖς κινήσεως ἀερίων ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) : "Εφα φασούλια κ' ἡ κοιλιὰ μου ἐσήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα κάνει γούρ γούρ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 2) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τῶν περιστέρων ἐνιαχ. : Ἀρχινήσανε τὰ περιστέρια ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὸ γούρ γούρ καὶ μοῦ πήσανε τὸ κεφάλι Πελοπν. (Γαργαλ.) 3) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ὠρουμένου κυνὸς Πόντ. ("Οφ.) 4) Ἐπὶ διαπληκτισμοῦ Πόντ. (Χαλδ.) : Ντὸ ἐν' αὐτο καὶ κάθαν ὦραν γούρ γούρ.

γουργουθάκι τό, Α. Κρήτ. (Μύρτ. Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Μικρὸς λάκκος ἐνθ' ἄν.: "Ενα γουργουθάκι νερὸ ἦτανε κειά, δὲ δό'δα καὶ βούτηξα Α. Κρήτ. Φράξε τὸ γουργουθάκι κειονὲ μὴ βάη κανενοῦ ὁ πόδας του μέσα καὶ τότε βγάλῃ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἦ τὸν οὐρανὸν ἐστράφηκα κ' εἶδα 'να γουργουθάκι κ' ἐκεῖα ξεπλένον τσι καρδιές καὶ βγαίνει τὸ φαρμάκι αὐτόθ.

Ἐσὺ τὸ πίνεις τὸ νερὸ σ' ὀλόχρυσο βαρδάκι

μὰ γὼ τὸ κακορρίζικο 'ς τσῆ γῆς τὸ γουργουθάκι (βαρδάκι = πῆλινον δοχεῖον ὕδατος) Μύρτ. Συνών. ἄ ρ ο - λ ι θ ἄ κ ι.

γούργουθας ὁ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) γούργουθος ὁ, Κρήτ. (Σέλιν.) βούργουθας Κρήτ. Πληθ. γούργουθα τά, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ριμ. Ἀπολλων., 318 εἰς Ἑμμ. Κριαρᾶ Λεξ. Μεσν. 4, 362: «καὶ ἀπὸ τόσον χιονητὸν κείτεται κακωμένος|ἀπέσω'ς ἕνα γούργουθα ὡσὰν ἀποθαμμένος» Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται ποσότης ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Εὐρήκαμε τὸ γούργουθα γεμᾶτο κ' ἐποτίσαμε τὰ βούγια Κρήτ. (Νεάπ.) Συνών. ἄ ρ ὀ - λ ι θ ὁ ς, ἄ ρ ὀ ς, γ ο ὑ ρ ν α 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργουῖθοι Κρήτ. (Ἀμάρ.) Γούργουθα Κρήτ. (Νεάπ.)

γουργούθι τό, Κρήτ. (Βιάνν. Νεάπ. Σέλιν. Σητ.)

Ἵποκορ. τῆς λ. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς.

Μικρὸς φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται μικρὰ ποσότης ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Ἄν ἔχη καθαρό νερὸ τὸ γουργούθι, νὰ γεμίσης τὸ γουνερό, νὰ δὲ φέρῃς νὰ πιοῦμε (κουνερός = πῆλινον δοχεῖον ὕδατος) Κρήτ. (Σητ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουῖθια Κρήτ. (Ἀποκόρ. Νεάπ. Σέλιν.)

γουργουθιάζω Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) γουργουθιάω Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς.

Ἐπὶ ὕδατος, συγκεντροῦμαι εἰς λάκκον: Λάκκο κὰν' ἡ - ρ - αὐλή μας καὶ γουργουθιάσε τὸ νερὸ 'κειά. Ραμν. Σαφίς λάκκους εἶν' ὁ δρόμος καὶ μιὰ βόρα νὰ κάμη, γουρ-γουθιά τὸ νερὸ καὶ δὲ βορεῖ νὰ περάσῃ ἄθροπος (σαφίς = ἐντελῶς) αὐτόθ.

γουργουλές ὁ, Ζάκ. Θεσσ. (Πήλ.) Κρήτ. — Ν. Πολίτ., Παραδ., 1, 532 γουργουλιές Μακεδ. (Γαλατ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gulguile* = θόρυβος, πάταγος.

1) Θόρυβος, ἀναταραχὴ ἐνθ' ἄν.: Γιρὸν γουργουλιέν ἔχ' οὐ γείτονας σπὶτ' τ' Μακεδ. (Γαλατ.) β) Ὡς φρ. κάνω — βάνω γουργουλέδες (ἐνσπείρω ζιζάνια, προκαλῶ ἐριδας) Θεσσ. (Πήλ.) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.: "Εβαλι γουργουλέ κι χάλασι ἡ δ'λειά Θεσσ. (Πήλ.) Εἶδανε πού ἤθελε καὶ μαζί τους νὰ παίξῃ καὶ μία μέρα ἔκαμε γουργουλέδες, γιὰ νὰ τσακω-θοῦνε ἀναμεταξύ τους Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ ἐριστικὴ διάθεσις Ζάκ.: "Εχει γουργουλέ γιὰ καβγά.

γουργουλήθρα ἡ, βλ. γουργουρήθρα.

γουργούλημα τό, βλ. γουργούρημα.

γουργουλιανὸς ὁ, βλ. γουργουριανός.

γουργουλιδάκι τό, βλ. γουργουριδάκι.

γουργουλίδι τό, βλ. γουργουρίδι.

γουργούρα ἡ, Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ζάκ. Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κοκκιν. Ἰωάνν.) Κύθν. Λευκ. Μακεδ. (Ζουπάν. κ. ά.) Πάτμ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάλ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀμφ.) — Γ. Σουρῆς, Ρωμ., ἀρ. 23 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. γουργούρα Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἀνδρ. (Γαύρ.) Ζάκ. Θεσσ. (Τρίκερ.) Θράκ. (Κασταν.) Ἰων. (Βουρλ.) Κύθν. Μύκ. Προπ. (Κύζ.) Χίος Ψαρ. — Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128 Α. Παλάσκ., Ὀνοματο-λόγ., 40 Α. Σακελλαρ., Ἐγχειρ. Ἀρμενιστ., 210 D.C. Hes- seling, Mots marit., 35 Ν. Χαλιόρ., Ὑδρέικ. θρύλ., 163 Ἐφημ. Καθημερινὴ 15 Μαρτ. 1924 — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 304 Πρω. Δημητρ. γουργούλ-λα Κάλυμν. Κῶς γουργόλα Δαρδαν. βουργουόρα Κύπρ. γουργάρα Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καρδαμ. Κόρινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Δωρ.) — Λεξ. Δημητρ.

Λέξις ἠχοιμητική. Πβ. τὸ συνών. γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ α ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Βυζαντ. γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ ο ς.

1) Ὁ ἰδιάζων ἤχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ἐντέ-ρων μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ὁ βορβορυγμός Ἀθῆν. Ἀνδρ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: "Εχω γουργουῖρες 'ς τὴν κοιλιὰ Ἀθῆν. || Φρ. Ἡ κοιλιὰ τ' παῖζ' γουργούρα (πρὸς πεινῶντα) Μακεδ. Συνών. φρ. Ἡ κοιλιὰ τοῦ παῖς εἰ τα μ-π ο υ ρ ᾶ || Ποίημ.

Κι ἂν τύχη μέσα 'ς τὴν κοιλιὰ νὰ ρεῖώσετε γουργούρα Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. Συνών. β ο υ ρ β ο υ λ ἄ κ ι α σ μ α, γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ α ς 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ῆ μ α, γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῆ - τ ὸ 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι σ η 1, γ ο υ ρ - γ ο ὑ ρ ι σ μ α 1. 2) Ὁ κατὰ τὴν πλήρωσιν ἢ ἐκκένωσιν στενολαίμου ὑδρίας παραγόμενος ἤχος Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῆ τ ὸ 2, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι 1. β) Ὑ-δροφόρον ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαίμον, ἐνίοτε δὲ καὶ διάτρη-

